

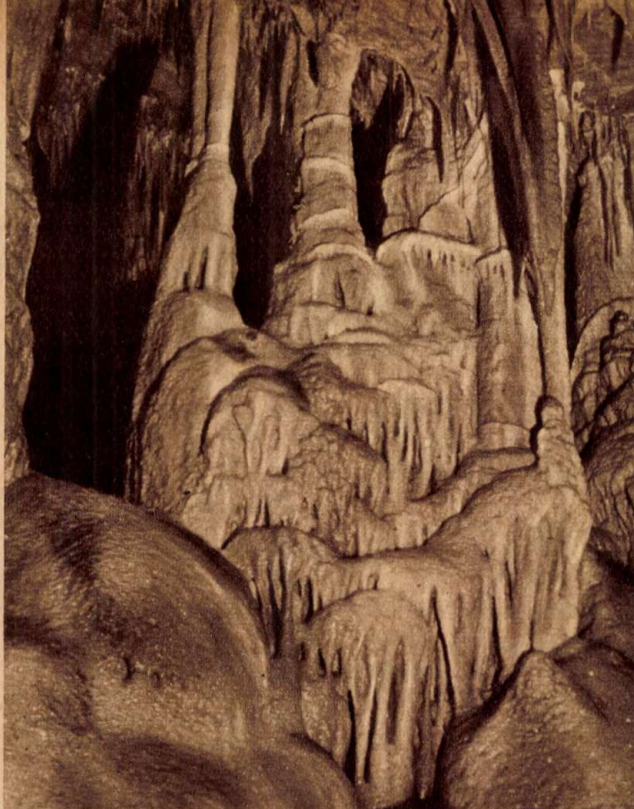
A METEOR- barlang

Múlt év őszén a sajtó és a rádió híreket közölt Winkler Máriának, egy fiatal barlangkutató leánynak a megmentéséről. Winkler Marika a bódvaszilasi Meteor-barlangban a kötélhágcsóról egy kürtő mélyére zuhant, s kétségbeejtő helyzetéből csak több mint 30 órás hősies mentési munkával sikerült kimenteni. Winkler Marika azóta kiheverte a majdnem háromemeletnyi földalatti zuhanásának ijedelmeit, sérüléseit s ma már ismét újabb kutatási terveket készít. Én, aki magam is barlangkutató vagyok, csöppet sem csodálkozom rajta, hogy a 20 éves Marika kedvét e majdnem végzetessé vált baleset nem vette el a további kutatástól.

Mi, barlangkutatók ugyanis fanatikus emberek vagyunk, akiknek az az elvünk, hogy a természetadta akadályokat az embernek mindenképpen le kell tudni győznie. S ha ez a harcunk az első kísérlet során nem sikerül, másodszor, harmadszor és ezredszer is próbálkozni kell mindaddig, amíg végül is miénk lesz a titokzatos világ feletti végső győzelem. Winkler Marika is barlangkutató, mégpedig olyan barlangkutató, akit a kudarcok csak további erőfeszítésekre, ismételt rohamokra edzenek és lelkesítenek.

Van azonban az eddig elmondottakon kívül még valami egyéb is, ami a fiatal lányt a barlang mélyére újból és újból visszavonzza. Ez pedig nem más, mint a Meteor-barlang cseppkőbirodalmának varázslatos szépsége. E helyen erről szeretnék néhány szót szólni.

A Meteor-barlang Bódvaszilasi község közelében, a hatalmas méretű cseppkőbarlangjairól immár világ-hírűvé vált Észak-borsodi Karsztvidéken nyílik. Ezen a vidéken egy évtizeddel ezelőtt indultak meg a felszabadulás utáni időszak nagyarányú feltáró barlangkutatásai, s rövid idő leforgása alatt az aggteleki

Meteor-barlang. Részlet a Titánok-csarnokából
(Dr. Dénes György felv.)

Békebarlang, az égerszögi Szabadság-barlang, a jósvafői Vass Imre-barlang, a Kossuth-barlang és az Alsó-barlang felfedezéseit eredményezték. Eleinte csak néhány lelkes segítő társammal nyomoztuk e terület földalatti rejtett kincseit, ma már százakra menő a fiatal kutatók tábora. Az egyik legeredményesebben munkálkodó kutatócsoport a Vörös Meteor Természetbarát Egyesület Barlangkutató Szakosztálya. E csoport munkálatait a kiváló kutató és jó barátom, dr. Dénes György irányítja már évek óta.

Az idei nyár folyamán Dénes doktor a Vörös Meteor barlangkutatóinak egyik brigádját a bódvaszilasi Alsóhegynek abban a víznyelőjében állította munkába, amelyről több éves kutatásai és elméleti számításai alapján feltételezhette, hogy a nagykiterjedésű karsztfennsík legtágasabb barlangrendszerével áll kapcsolatban.

E barlangrendszer kifejlődési fokáról azonban a munka megkezdésekor még ő maga sem tudott semmi biztosat mondani, hiszen a hozzáférhetetlen barlang helyzetét, várható méreteit és legkedvezőbb felszíni támadási pontjait nem árulták el olyan csillogó jelek, mint annak idején a Békebarlang, vagy a hegység többi — már felkuta-

tott — barlangjának esetében. Kedvezőtlen volt az is, hogy megelőzően nem sikerült elvégezni az olyan kiváló útbaigazítással szolgáló vízfestéseket sem. Így Dénes doktor az említett víznyelőpontra kívül még egy másik víznyelő megásátását is munkába vettette egymással párhuzamosan.

A víznyelő sziklakürtőjét kibontva, a kutatók előbb egy roppant szűk méretű függőleges vízcsatornára bukkantak. Ennek kiszáradása azonban már néhány napi munka árán sikerre vezetett s a lelkes brigád egy emberszem sohasem látta földalatti labirintusba bújhatott be a napvilágról.

Kisebb-nagyobb vízmosztasarkos sziklatömbök rengetegében vezetett tovább az út a mélység felé. Helyenként az egymásra halmozódott kötömbök között csak akkora hézagot találtak, amin a legsoványabb testalkattal is szenvedést jelentett az átrésselődés, másutt feneketlennek tűnő kútszerű aknákon kellett kötéllel rával aláereszkedni. A barlang első, mintegy 200 méteres szakaszának bejárása a kutatók minden szívósságát és akaraterejét, ügyességét kemény próbára tette. Ők azonban ekkor már nem hátráltak egyetlen nehézség elől sem. Hiszen a barlang szűk nyílásaiban az erőteljes léghuzat arról tanúskodott, hogy valahol távolabb

még nagy, ismeretlen üregek várják a felfedező lámpafényt. S íme, a kitartás meghozta az eredményét. A bejárati nyílás alatt mintegy 120 méter mélységben az egyik sziklaút fenekére kötélhágcsóval elsőként lebozsátkozó kutató megindultságtól remegő hangon kiáltott vissza társainak: „Óriási terembe érkeztem! Nem látom a végét és az oldalait!”

Igy fedezték fel a Vörös Meteor barlangkutatói hazánk legújabb nagy cseppkőbarlangját, a bódvaszilasi Meteor-barlangot, s benne az álom-szépségű Titánok-csarnokát. Ez az alsó csarnok valóban döbbenetesen nagy. A terem tágassága megközelítőleg akkora, mint az aggteleki Baradla-barlang Óriások-terme. S a cseppkőképződmények páratlan gazdagsága és szépsége egyenesen bűvöletbe ejtő. A barlang felső szakaszaiban is van már néhány színes cseppkőképződmény, ebben a teremben azonban a hófehér és krémsárga oszlopok, zászlók és nyelvóriások mennyisége lenyűgöző hatással van az emberre. A sziklamennyezet egyik részén ezernyi dugóhúzószzerűen csavarodott görbe cseppkő alkot kristályos bozontot, másutt a cseppkővárrak dermedt medencéinek zöld vize, ismét odább a lábunk előtt nyíló félelmes szakadékok emlékeztetnek rá, hogy a százarcú víz évmilliók alkotásainak egyik legsodálatosabb templomában járunk.

A Titánok-csarnokából további mélységek felé újabb kürtők hívogatnak. Hogy meddig, hová, s milyen újabb csodákhoz, ezt ma még titok fedi. Nemrégiben egy izgalmasban bővelkedő expedíció eredményeképp — melynek során öt napot és öt éjszakát töltöttek egyhuzamban a föld alatt a barlang bátor kutatói — sikerült újabb mélységekbe behatolva újabb szakaszokat feltárni. Így a már kb. 155 méter mélység és mintegy kilométernyi hosszúságban ismert Meteor-barlang hazánk legmélyebb barlangjává lépett elő. De mindez még csak a kezdet és minden reményünk megvan arra, hogy a további expedíciók során a lelkes kutatócsoport munkáját az ismeretlen alvilág meghódításának újabb diadalai fogják kísérni.

Dr. Jakucs László